

Voda 2008

aneb

*... ať se na Hudsonské šífy
najmout dá...*

Voda 2008

30. 5.-1.6.

30.5. pátek

A je tady zase Voda. Sláva... Tentokrát to bude Lužnice.

Je nás celkem 10. No jo, ale kdo... já, Dig, Hanka, Plašan s Plašankou, Michal, Tatranka, Radek (jel s námi minule), Jafa s kamarádem Petrem a Viktor. Teda já. Že jsem dvakrát? Alespoň vidíte, jak si sebe cením...

Vkt.

Já mám nějakou novou přezdívku? No, nevím, jak tohle Plašan rozchodí, mám pocit, že zrovna kvůli tomuto tématu se strhla vlna nevole hned na mé první výpravě (mimořádně to bylo Otevírání 2007).

Jnk.

Odjezd vlakem z Hlaváku proběhl kupodivu bez problémů. Plašanovi se diplomaticky podařilo vyhnat nějaké vtírky z našich zamluvených míst. A už se jelo...

Vkt.

To jsou totiž ti nezkušení cestovatelé, kteří když vidí volné místo, tak si sednou, aniž by se podívali na rezervací systém před kupé. Pak mají smůlu a já je s úsměvem vyhazuji.

Plš.

V podstatě dobrý. Akorát na celé trati až na hranice probíhá modernizace a tedy různé výluky, omezení. Podepsalo se to na rychlosti jízdy a různých zastávkách v polích.

Dig.

Hlavně, že už sedíme (díky Plašanově znalosti vlakových cenových novinek jsme zase pořídili místenky zdarma) a jedeme někam pryč z horké a upracované Prahy, nádhera.

Jnk.

Přestup na osobák ve Veselí nad Lužnicí se mírně pozdržel, to když vagonu plnému lidí paní průvodčí oznámila, že vlak bude mít asi 20 minut zpoždění. Tak jsme zůstali sedět a čekali. Někteří to nevydrželi a šli ven. Plašan nás, nebo alespoň mě, překvapil skleněným půllitrem piva. A za chvíli dalším... Kamarádsky se o ně ale podělil s ostatními.

Vkt.

Ve vlaku bylo hrušně teplo a proto jsem šel do hospůdky, kde alespoň měli studené pivo, když už nic jiného.

Plš.

Najednou se vlak rozjel a my jsme tak měli příležitost obdivovat krajinu a místy i trasu, kudy bychom měli v příštích dvou dnech projíždět.

Cílová zastávka - Majdalena. Z vlaku jsme se vysoukali, posbírali všechny naše části a vyrazili hledat tábořiště.

To jsme kupodivu našli bez problémů. Už ze silnice nás navedly cedule s nápisem „Vodácké tábořiště Majdalena“ s odpočtem metrů zbývajících do cíle.
Vkt.

Postavili jsme stany (někteří), začali nás žrát komáři (všechny) a šli jsme na večeri. Kiosk u tábořiště ovšem nenabízel žádné pochutiny (tedy kromě piva), tak jsme se přesunuli do hospody na silnici. Sedli jsme si ven, to abychom si na komáry zvykli a aby si zvykli oni na nás a už jsme hodovali. Třeba taková kulajda. Dobrá byla, domácí. Jenom to krapet přehnali s pepřem, novým kořením a bobkovými listy. Sekaná také nebyla špatná.

Tak výběrou domácí kulajdu jsem už dlouho nejedl. Byla fakticky vynikající a ze všeho toho jídla vůbec nejlepší.
Plk.

Jenže se už zešeřilo a byl nejvyšší čas jít do hajan. Tak jo...

Vkt.

Velmi příjemným překvapením pro mě byla téměř úplná absence lidí na tábořišti. Louka na začátku sezóny ještě šťavnatě zelená, řeka zádumčivě potemnělá, kiosk téměř opuštěný. Kromě jedné větší autobusové party jsme tu sami. Já si pamatovala Majdalénu totálně vydupanou a plnou prasknutí.
Jnk.

Ráno 31.5. sobota

Krásné ráno s pozadím zurčící řeky, zpívající pěnkavy a spousta jiných ptáčků a hulákání nějakých nevychovců. Idylka.

Jenom kdyby se všichni neflákali tak dlouho ve stanech... Vkt.

Kam pospíchat, když nebyly lodě, že...

Jaf.

Asi v 8 se to ale už začalo probouzet, protahovat se, snídat a poté, co nám přivezli lodě, i balit. Všem nám to šlo celkem svižně. Plašan dokonce stihl instruovat kolegy z práce na připravovaný dětský den. Jenom Michalovi s Tatrankou to nějak moc neodsýpalo. Možná proto, že nemuseli bourat stan, neboť spali pod širákem.

Takže zatímco my všichni ostatní jsme už seděli v lodích na vodě, tak oni dva teprve dobalovali a šinuli si to k lodi. S tou to ale už umí dobře, takže jsou za chvíli u nás. Vkt.

Pro tuto vodu jsem si na loď do funkce kormidelníka pozvala opět nováčka, takže jsme si zkusili několik cvičných záběrů ve vodě, abychom zjistili, že se dokážeme téměř cvaknout po prvním kontaktu lodě s vodou, no bude to docela odvaha chtít pokračovat, ale jdu do toho, tak snad nám to půjde a dojedeme živí, suší a zdraví. Jaf.

Jedna malá peřejka na zahřátí a už jsme byli ve víru vodáckých radostí a starostí. Zátočina následovala zátočinu, do cesty se nám stavěly mělčiny, kameny a hlavně padlé větve a celé kmeny, ze vzduchu na nás

**nemilosrdně útočily mouchy, komáři... a zase větve, tentokrát živé a olistěné.
Vkt.**

***Horní tok Lužnice je krásně romantický, samá zatáčka, ještě to docela teče a kromě nás tu není ani živáčka. To je paráda.
Jnk.***

Připravily nám tak několik horkých chviliek - když jsme se zasekli na kmeni, který byl napříč úzkou a hlubokou úžinou, nešlo to dál ani zpátky, já jsem musel na onen kmen vystoupit, loď posunout a přes jiný kmen zase nastoupit. Byla tam zrovna hloubka, takže mi to z vody nešlo.

**Další zajímavý moment vznikl ve chvíli, kdy se nám s Radkem nějak podařilo nevyhnout se dalším větvím, loď se při nárazu nějak rozkolíbala... a už jsem byl ve vodě. A chvíli po mně i Radek, který se situaci ještě snažil neúspěšně zachránit. Poté, co jsme se vymotali z těchto končin, čekal nás mnohem klidnější, ale také nudnější tok Nové řeky.
Vkt.**

***První úsek vedl úzkým a zarostlým korytem, dalo by se to nazvat džunglí. Pro méně zkušené vodáky to byl docela zajímavý křesť a mám dojem, že se na předcházejících rádcích někteří z nich dozajista svěří s tím, jak se jim zde dařilo.
Plí.***

***Některé posádky neodolaly vábení řeky ke koupeli a zároveň vypraly většinu své výstroje. Možná i té, co ani prád nechtěly. Po osvěžení jmenovaných a odpočinku posádek čekajících jsme pokračovali s chutí dál.
Jnk.***

O několik desítek metrů za lodí Viktora a Radka probíhala další záchranná mise, tentokrát moje a Petra. Byl to vcelku nevinný úsek. Obvyčejná zatáčka úzká cca 2 metry stoupající z hloubky až na mělký ostrůvek, nic co bychom již několikrát v podobné situaci předtím nezvládli, ale kdyby tam nebyla ta hnusně trčící větve ze stromu... oba jsme se větvi uhlí, jenže já se shýbla dopředu a Petr do boku, což způsobilo okamžitý ponor nás i lodí do vody, tak jsme se koupali i my. Voda byla na první pocit opravdu ledová, ale vzhledem k tomu, že jsme si zcela jistě vybrali to nejhlubší místo celé řeky (zajela jsem tam celá) tak už nám to ani nepřišlo. Posléze jsme

přišli na to, že to bylo nakonec i příjemně osvěžující. Tak konec legrace, pochytat uplavaná pádla, vzdalující se stan a chvíli křičet o pomoc na Tatranku s Michalem, kteří byli opodál, aby nám pomohli vytáhnout ponořenou loďku. Akce úspěšná a pokračujeme za ostatními, kteří již netrpělivě čekají opodál.

Jaf.

Horní 4 km se dají přirovnat k objevné cestě pralesem. Řeka dvoce meandruje, porost ji místy zužuje až na 2 m šířky, tunely z větví, hluboké laguny... paráda, nádhera, romantiika jedna báseň... ☺

Trn.

Původní Michalův plán byl jet Starou řeku a projet chráněnou oblastí, kterou se Stará řeka klikatí - původní tok Lužnice, daný matkou přírodou, a ne umělá Nová řeka, vybudovaná tatičkem Kubou Krčínem.

No jo - jenže stav vody ve Staré řece byl mírně nejistý, takže jsme zvolili jistější cestu řekou Novou. Výhoda - nebude tolik komárů, nevýhoda - nevíme kudy kam, protože nemáme kilometrovník.

Vkt.

Kromě komárů nabízí Stará řeka i bezpočet překážek v podobě padlých stromů přes řeku mělčin, a balvanů. Kdyby tohle Viktor věděl, asi by se mu tam moc nechtělo. Bohužel je to tam totálně bez vody, tudíž bychom komáří krajem zřejmě putovali spíše po svých. A že nemáme mapu Nové řeky? Nevadí, vždyť je to pořád dolů, směrem k moři.

Jnk.

No, většinou se řeky jezdí po proudu... ☺. A pokud si člověk na volejovité Nové řece zapamatoval, u kterého břehu zastavil, neměl o směr u jízdy pochyby. Jezy, jak nás informovali zdatní vodáci, nás čekaly jen nesjízdné. Až na jeden malý přírodní, a to hned za rozvodím ☺.

S Michalem jsme jej překonali bočním „skokem“, Janka s Plašanem pak pod Michalovou navigací přímo a ostatní... (přihlízející supi si již začali užívat lepší pozice blíže u vody)... lodě přenesli. Jafa s Petrem děckám zkusili při přistání zvýšit hladinu adrenalinu alespoň odřením nohou ráchaných u vodě, ale ani této krve se supi nakonec nedočkali.

Trn.

Cesta byla dlouhá a monotónní, pořád jenom dva břehy a mezi nimi voda. A pořád a pořád. Chvilí jsme i soulodili, většinou ale ne.

Snad jen mrtvý kanec u břehu a jeho zápach nás vytrhl z letargie. Cestou nás ale naštěstí jeden cyklista na dotaz informoval, že asi kilometr odtud je hospoda. Huráááá...

A skutečně. Najednou se objevily cizí lodě na břehu, my jsme také přistáli, a po krátkých přípravách jsme vyrazili do hospody vzdálené možná jen 200 metrů od řeky. V hospodě jsme si sedli dovnitř, venku už nebylo místo.

Seskládali jsme se ke dvěma stolům a objednali pochutiny. Třeba já tématického utopence jako předkrm a fazole jako hlavní chod. No, nevím, jestli to byl ten nejlepší nápad... Vkt.

Proč ne, ty fazole po nějaké chvíli nadnášejí a navíc můžou být jako raketový pohon. Dig.

V té hospodce jsem si všimnul, že u vedlejšího stolu sedí dvojice starších manželů, kteří mají u sebe mapu. A tak jsem se jako správná vtěrka zeptal, zdali by mi ji půjčili a oni mi ji fakt půjčili. A tak jsme najednou věděli, kde to vlastně jsme a co na nás ještě čeká. Realita byla bohužel horší. Plk.

Plašanovi se podařilo u vedlejšího stolu vyžebrot mapu k nakouknutí, čímž jsme získali představu, kde se nacházíme my a kde možná tábořiště. A smažák tu měli taky moc dobrý. Jnk.

I když jsme zrovna nespíchali, času jsme měli hab und děj. Podle nějaké mapy a Michala nás čekalo jedno nocležiště asi za hodinu, co bylo v pět hodin odpoledne. Jenže dojet do dalšího oficiálního místa ke spaní by znamenalo pokračovat v pádlování další čtyři hodiny, možná pět. A to už zase bylo moc. No co, vyrazili jsme, uvidíme co bude. Vkt.

A bylo ☹. Zvědavce musela nalákat obrovská laguna po pravém břehu, zarostlá „skorolekniním pryskyřníkovitým“. Pro fotografa hozená rukavice ☹.
Trn.

Cesta byla zase stejná, stále stejně nehybná hladina plná bordelu, který spadl se stromů. Navíc byla na můj vkus příliš velká hloubka. Nebylo to moc zábavné, takže jsme přivítali ceduli na stromě, která nás zvala na posezení do hospody.
Vkt.

A tak po krátké chvíli rozhodování vlastně bylo rozhodnuto. Navíc tomu dozajista napomohla i cedule, že další kemp je za 21 kilometrů. O den později se ukázalo, že to byl jenom marketingový tah na vodáky, kteří nemají mapu.
Plk.

Chvilí se řešilo, jestli se pojedě dál nebo se už utáboříme. Zjištění, že je v místním kempu jenom jeden stan a že všichni jeli dál, do dalšího kempu, ale rozhodlo. Zůstali jsme.
Vkt.

Jsem za tu bližší zastávku docela ráda, než pádlovat další 4 hodiny, hlavně díky mé poloslepotě ve tmě a šeru již nastávajícího večera. Tak tedy vystupovat.
Jaf.

Koneckonců, bylo lepší dát dvěma polomrtvým posádkám možnost dočerpát síly a pozvednout náladu koupáním v záplavě slunečních paprsků, když už ne rovnou v řece. A k tomu mít jistotu, že co si od pádla ureme dnes, to zítra jako když najdeme ☹.
Trn.

Lodě jsme zabydleli, poté jsme se zabydleli my. Po nezbytných hygienických úkonech (někteří v řece a poté ve sprše, někteří v šileně ledové sprše rovnou) jsme se přesunuli do hospůdky, kde jsme popijeli a bavili se.

V hospodě už byli nějakí chlapi ve žlutých tričkách, už teď' notně pod vlivem. Chvilu se bavili, postupně se ale rozutekli po okolí hospůdky spát. Jeden na trávu pod strom, jeden na prázdnou lavičku. Na tom by nebylo nic tak zvláštního, otrapů je plná republika.

Jenže oni se pořád množili! Hlavně od lesa přijžděli s různými přestávkami další a další, vysokí, krátkí, širocí, úzcí, společná měli ale žlutá trička, prehistorická skládací kola a více nebo zatím méně podnapilý stav. Jejich počet se zvětšoval, hlučnost také. To by ještě nevadilo. Vkt.

Bohužel valná většina z nich však byla vybavena polní trubkou, či jinou plechovou sirénovostí. A že jim to znělo. Jnk.

Připravili jsme také dřevo na oheň a až na jednu výjimku jsme si koupili klobásy. Možná spíš až na jednu výjimku si koupili klobásy, protože tou hladovějící výjimkou jsem byl já sám. Vkt.

Tak to jsi Viktorku docela zaváhal, protože klobásy byly fakticky excelentní. Plš.

A tak je pravda, že ta Lužnice byla teplejší, ale pro nezbytnou očistu to stačilo a na sluníčku jsme tu vodu z mírného stavu podchlazení zase ohřáli. Ono celé to jejich sociální zařízení bylo v takovém rozkladovém stádiu. Když jsem navštívila místní WC překvapilo mě, že zhruba z 10 kabeinek jen dvě vlastní kliku od dveří. Automaticky jsem tedy v té jedné za sebou švihem zavřela dveře a lup, uvnitř nebyla klika, jen zvenčí. V ten moment jsem zcela zapomněla, proč jsem toto zařízení vůbec navštívila a začala podnikat soukromou záchranou misi, jelikož na volání o pomoc nikdo nereagoval... přitom stačilo tak málo, jen z druhé strany dveří vzít za kliku a otevřít... chvílku jsem tam plandala na nádržce a škrábala se na betonovou špinavou zeď, skok hluboký a další návštěvu jsem si raději rozmyslela...

Petr zatím úspěšně rozkládal celý obsah svého sudu po trávě a dosušoval. Někakým nedopatřením mu při našem koupání se natekla do sudu voda, přidala jsem k sušení i stan, který se nám taktéž houpal na vlnách a než to vše ve většině krásně uschlo, přidali jsme se k ostatním na přípravu ohniště. Jaf.

Oheň už plápolal, Michal tam pořád chtěl dát něco mokrého, aby to kouřilo a zahnilo komáry, Tatranka si zase zatím stavěla svůj příbytek s využitím celt. Klobásy se opekly, Jančin BeTon se vypil a šlo se spát.

Vkt.

To nebyl BeTon, ale Bavorák, bylo to nahnědlý @. Jako skorostavař to musím vědět.

Trn.

A já celou dobu myslela, že v té Jafy-lahvi byl Bavorák. Neb jak něco zavání Fernetem, tak to já zrovna nemusím.

Jnk.

Teď ale hlučnost přiopilých... ožralých žluťásků vadit začala, protože kromě neustálého řvaní také občas troubili na nějaké trubky.

Vkt.

A řvali, a to dlouho. Nejvíc mě srali, když asi okolo jedné začali troubit na trumpetu, mezulání jedni.

Plš.

Řvaní se po srounutí hladiny alkoholu nečekaně změnilo ve zpěv, navíc bravurně doprovázený kytarou a hlubokými tóny snad „basó“ (barelu na štangli s jednou strunou). To už ale většina nevnímala, neb buď spala, nebo nahlas počítala... no ovečky ne, tak snad komáry.
Trn.

Jeich hlučnost a zejména ty hokejové klaksony byly nepřiměřené našim potřebám spánku, postupem času se ale přeci jen začínalo ozývat lehké chrápání nejen ze stanů, ale i od stolů našich žluťásků...
Jaf.

Ráno 1.6.neděle

Probudil jsem se krátce po sedmé ráno. Slunce už pořádně pražilo. Kupodivu jsem nevylezl ze stanu první. Venku u ohniště už seděl Dig s Jankou, Plašan si ve stanu četl.
Vkt.

Bodejť ne. Slunce už pátilo, ve stanu se nedalo vydržet a žluťásci už od kurvopění zase řvali. A troubili!!! Ta trubka byla takové to, co se nosí na hokej. Tlakový vzduch ve spreji a tlaková trumpetka. Hroznej bordel.
Dig.

A už byla snídaně. V trávě. Za neustálého bzučení stovek hnědých chlupatých broučků.

Sbalit se bylo otázkou chvilky, dostat sudy a vaky do lodí, lodě k řece také. Zkomplikovalo se to až na jezu, který skutečně jet nešlo.

Protože se jako správná ryba bojím vody, tak jsem byl mírně nervózní, když jsme se blížili k okraji jezu a nebylo se čeho chytit. Naštěstí nás chytila záchránkyně Janka a já jsem už byl klidnější. Lodě jsme přetahali dolů a zpět do vody. Hurá...

Další cesta nebyla nijak zvláště zajímavá. Bylo tam pár zaznamenaní hodných momentů, jejich pořadí se mi ale už motá, takhle je nedokážu správně zařadit.

S Radkem se nám nějak podařilo se dostat na první pozici, spíš kontumačně než našim vlastním fyzickým úsilím. Jak my jsme bravurně projížděli jednotlivé mělčiny a další nástrahy... To musela být krása... ☺.
Vkt.

Ranní úsek byl příjemný. Sice to skoro vůbec neteklo, na druhou stranu to ještě aspoň trochu teklo. V okolí to však byl samý les – ptáci zpívali a po lese běhaly srnky. Prostě paráda.
Plš.

No bodejť by ne, když naše loď plula jak akvabela a v relativně pravidelném rytmu jsme se otáčeli o

360° a zase pokračovali vesele dál vstříc další ladvé otočce. Kupodivu jsme to ale vždy ustáli suchou nohou.
Jaf.

Ještě jsme chvíli soulo...dili, protože jsme čekali na Michala s Tatránkou, kteří se někde zase zapomněli a hned poté, co se ukázali na obzoru a my jsme se proto už od sebe odtrhli, projížděli jsme také jednou pod vedením 400 kV.

Po soutoku Nové řeky s Nežárkou už voda většinou stála, jen jsme přenesli lodě přes jeden jez. Byl to takový dlouhý rybník, takže jsme museli pořád jako úplný kokotí pádlovat. Stále a pořád, stojatá voda je pěkný neřád.

Už jsem toho měl plné zuby, navíc mě už začala bolet záda od monotónního pohybu pádla.

Vkt.

On Tě tím pádlem někdo monotónně mlátil, Viktoro? Trn.

Možná to bylo i tím, že jsem pádloval na pravé straně, spíš ale ne.

Zastávka způsobená dalším jezem přišla proto jako na zavalanou. A navíc tam byl i stánek s občerstvením, takže se spojilo užitečné s užitečným a dali jsme si rovnou i oběd. Byť to byla jenom klobása a utopenec.

Vkt.

Ale i ta potěší. Já měl pro změnu párek a jak mi bodnul. Mňam.

Plš.

S Radkem jsme nabrali zase obvyklé zpoždění, které jsme ještě protahovali v levotočivých zatačkách, které se nějak nedařilo projíždět bez otočky. A později jsme na zlomyslnou fyziku vytáhli její vlastní zbraň - v oněch kritických chvílích jsem přendal pádlo a směr pohybu lodí vyrovnával pádlováním na levé straně lodí.

K dalšímu jezu jsme dojeli poslední, viděli jsme už jenom Jafu s Petrem, jak převádějí loď a mizí v dáli a museli se smířit s tím, že budeme stále poslední.

Do cesty se nám také postavilo něco, co kdys možná býval jez. Ve dvou to projet nešlo, zvlášť na laminátových kánoích ne. Takže se převozu ujal Plašan s Jankou, Michal s Tatrancou jako jediní loď převezli ve dvojici.

Vkt.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o (skoro) jediné zpestření za celý den, tak jsme si jej nenechali ujít. Vody bylo dost, takže problém nebyl v materiálu lodí, ale v materiálu ... jiném ☺

Trn.

Na jednom místě se nám do cesty postavil, nebo možná spíše položil, kmen stromu, který zabíral skoro celou šířku řeky. Jenom u levého břehu se zdvíhal šikmo vzhůru, takže nám toto místo skýtalo možnost proplutí. Petrovi s Jafou se to třeba povedlo celkem bez problémů.

Vkt.

My jsme se totiž po předešlé zkušenosti zrádné větve domluvili, že se musíme shýbat pouze dopředu či dozadu, nikoliv do boku a tato domluva nám vynesla úspěch.

Jaf.

No jo, a co my?

My jsme pořád jeli moc napravo, takže nezbyvalo moc místa pro naše hlavy. A protože jsme jeli i moc rychle, tak ani nebylo moc prostoru pro manévrování. Když jsme se už ke kmenu blížili, zkusil jsem se zaklonit, abychom projeli. Což o to, nápad to byl určitě dobrý, jenom špatně provedený...

Takže ani už nevím jak, ale najednou jsem se ocitl ve vodě, ponořil se, vzápětí se zase vynořil i s kšiltovkou pořád na hlavě a snažil jsem se

pomoci Radkovi chytout loď a dostat ji do přirozené polohy.

Za námi jel ještě Michal s Tatrancou, kteří nám nabídli pomoc, která nám přišla skutečně vhod. Takže jsme vyhlili vodu, nasedli zpět do lodí a pokračovali dál. Ještě jsme se ale zastavili pro mou láhev s pitím, která mi při incidentu uplavala. Po tomto krátkém, trochu živějším úseku se vrátila zase monotónní téměř stojící řeka. Ach jo.

Vkt.

Tak my na vás čekáme takovou dobu a vy se zatím cestou koupete. Tak jsme si taky vybrali malou plázičku na osvěžení (Dig se ponořil dokonce celý) a vybalili zatím nějaký malý zob.

Dneska od rána se nějak nedokážu srovnat s naší lodičkou. Jede sice pěkně, většinou jsme vpředu, ale nějak nedrží směr, pořád se naklání a dorovnávání stojí spoustu sil. Nejde mi vymyslet co je špatně. Náklad je stejný jako včera, upevněný na stejném místě, stejným způsobem, v lodi je vody na jedno vyhoubičknutí, Hanka sedí normálně, ani já nemám kam jinam uhnout, tak nevím. Napadá mě ošklivá věc: kdyby se lodička zlomila páteř, začala by se podélně přetáčet a to by odpovídalo popisovaným nesnázím. Ale ne, to jsme jí určitě neudělali. Jak tak hluboce uvažuju, přestal jsem zabírat. Z úvah mě probralo zjištění, že jedeme úplně rovně a nestojí to žádné úsilí. Ještě chvíli jsem takhle hladil pádlem vodu a pak pro porovnání zabral. A zase je to nestabilní. Při opětovném ubrání zase jedeme ukázkově. Aha, závada je na předním motoru! Hanka je po věřejšku unavená a tak pádlem vodu jen šolichá. A to ještě nestejně. Když přenesu hlavní tah na ni, loď jede úplně v pohodě...

Dig.

Kde se vzaly, tu se vzaly, z ničeho nic se proti nám objevily kánoe. A druhá a třetí. A další a další, vesměs obsazené holkami a občas i kluky, někteří plavali ve vodě s lodí otočenou vzhůru nohama. Tedy vlastně kýlem. To bylo zrovna v místě, kde se řeka rozlila do šířky, mohla mít klidně i 100 metrů. Aby také ne, když opodál byl jez. Ten se zase přenášel, takže jsme zaparkovali u levého břehu a lodě vynesli na břeh.

Vkt.

A tady mě to už doopravdy nebavilo. Pořád to stálo a tak ta skupinka začků byla docela milým překvapením a oživením pro unavené svaly a oči. A taky jsem tady viděl v přímém přenosu, jak se „udělat“ na úplně stojící vodě.

Plk.

Opravdu voda doslova stála, bylo to spíš velké jezero než řeka, chvílemi jsme s Petrem při našich pravotočivých otočkách ztráceli přehled kam máme jet, kudy teče proud, o to víc jsme byli zmateni, když nás proti proudu minula skupina evidentních začátečníků, kteří nám ještě víc komplikovali jízdu tím, že různé troskotali okolo nás a museli jsme je objíždět.

Jaf.

V tu chvíli jsme podlehlí představě, že snad opravdu jedeme u protisměru. Tak jsme se omladiny začali uypítávat, zda tímto směrem jedeme

správně k Majdaleně. Chvilí přemýšleli, pak se jeden chytil a s despektem odvětil: „Ále, uýjo...“.
Trn.

Zrovna jsme začínali pochybovat, zda jsme nezabloudili někde na jezeře. Všude kolem totiž neskutečný volej. Třeba za zatáčkou bude už jen běh a my pak zase pojedeme zpátky. A vtom kolem nás projela flotila v protisměru. No co to je? Veselí je však prý stále v našem směru. To nás uklidnilo.
Jnk.

Svět je malý, protože na břehu Plašan narazil na nějakého svého kamaráda. Poté, co jsme lodě dostali zase do vody, pokračovali jsme v cestě, do konce nám měly zbývat snad už jen 3 km. Ještě jsme si párkrát zadržli dnem lodi o kameny na dně řeky, trošku jsme se postrkovali pádly a snažili se kopulačními pohyby posouvat lodí dopředu, projeli jsme okolo zapáchající mrtvoly divočáka (už druhé, kterou jsme viděli) a už jsme byli u posledního jezu. Já jsem trochu panikařil, protože jsme jeli jako první u pravého břehu řeky a nevěděli jsme kam jet. Přijel Plašan, který nás informoval, že máme jet ke břehu levému. No jo, jak se k němu ale dostat? Radkovi se nějak moc nechtělo zatočit, já jsem se už viděl na jezu. Ale ne, už jsme se blížili, za chvíli jsme už měli loď na břehu.

Pod jezem bylo zase málo vody, takže jsme museli kus cesty lodě jenom vést a když jsme už konečně nasedli, tak to stejně nešlo. No, alespoň jsem se trošku prošel vodou.

Dalších pár desítek metrů jsme jeli, pod mostem se to zase zaseklo. Vidina konce nás ale hnala dopředu.

A je to tady, konec. Pevná půda pod nohama, vodu chci zase na dlouho dobu vidět jenom ve vaně.
Vkt.

Lužnici mám v diáři, ale pro příští rok ať to trochu víc teče. Jinak parta byla jako vždy skvělá. Tak za rok zase ahóóóóó.
Plš.

Pak už následoval jen přístav ve Veselí na Ostrově před zimákem, kde jsme se zbavili lodí, přebaleni bágů a husí pochod na nádraží.
Jnk.

Někteří se tak těšili na konec plauby, že ani nezastavili u břehu a – zřejmě pod heslem: Zadák ustupuje z lodi suchou nohou – vyjeli až na břeh. Laminát ušak svou peuností předčl kdejaké neruy ☺
Trn.

Na nádraží to, pravda, nebylo nejlíže, navíc za pěkného pařáka. Mají tu asi nějaký sklon k miniaturám hradů, Hanka našla jednu obří v zahradě a já menší v parčíku u nádraží.

A hezký poutač na půjčovnu kol na nádraží.

Vlak měl bohužel více jak hodinu zpoždění, ale nakonec jsme se dočkali. Lidí nastupovala spousta, ale cestou se nám podařilo nějaká místa vydobýt. A pak už Praha, Hlavák a rozprch k domovům. Tak zase za rok AHOOOJ.

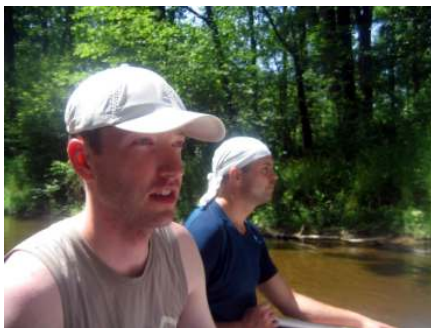
PS: Prosim kontraadmirála o výběr nějaké trošku živější říčky, ať se z nás nestanou soumaři. Ale Lužnice je vodácká Mekka, a zářez už máme. Jnk.

Ale, ale, nikdy neříkej nikdy. Od pána z půjčovny je na příště přislíbena úúúžasná sleva ☺

Ať žije kolo!

Vkt.

Obrazová příloha:

© Hell's Tour ^{club} 2008
Dig & Plš & Jnk
& Trn & Vkt & Jaf.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz